

Enola Holmes

«Intelligent i enginyosa..., ens mostra que pots aconseguir tot allò que et proposis».

Millie Bobby Brown, *Stranger Things*

AVIAT
UNA NOVA
SÈRIE DE
TV

NANCY SPRINGER

El cas del
marquès
desaparegut

Estrella Polar

*El cas del
marquès
desaparegut*

UN MISTERI DE L'ENOLA HOLMES

NANCY SPRINGER

Traducció d'Àlex Gombau

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *The Case of the Missing Marquess*

© del text: Nancy Springer, 2006

© de la traducció: Àlex Gombau i Arnau, 2019

© de la il·lustració de la coberta: Hugh D'Andrade, 2011

© d'aquesta edició: Edicions 62, S.A., 2019

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Publicat mitjançant acord amb Jean V. Naggar Literary Agency, Inc.,
a través d'International Editors' Co. Barcelona

Primera edició: maig del 2019

ISBN: 978-84-9137-806-8

Dipòsit legal: B. 6.716-2019

Impress a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol primer

M'AGRADARIA MOLT SABER per què la mare em va posar de nom Enola, que llegit a l'inrevés és *alone*.¹ La mama era, o potser encara és, una apassionada dels anagrames, i ja devia tenir alguna cosa al cap, tant si es tractava d'un pressentiment com d'una mena de benedicció a mitges, o plans, malgrat que el meu pare no se n'hagués anat a l'altre món, encara.

En tot cas, «te'n sortiràs molt bé tota sola, Enola», em deia pràcticament cada dia a mesura que em feia gran. De fet, aquestes eren les seves distretes paraules de comiat habituals quan sortia d'excursió pel camp, carregada amb el bloc de dibuix, els pinzells i les aquarel·les.

1. *Alone* vol dir 'sola' en anglès. (N. del t.)

I, fet i fet, ben sola em va deixar quan, el vespre de juliol del meu catorzè aniversari, no va tornar a Ferndell Hall,² casa nostra.

Com que de tota manera el vaig celebrar amb en Lane, el majordom, i la seva esposa, la cuinera, l'absència de la meva mare al principi no em va preocupar. Tot i que era prou cordial quan ens vèiem, la mama i jo rares vegades ens ficàvem l'una en les coses de l'altra. Així doncs, vaig donar per fet que algun assumpte urgent l'havia retingut, sobretot després que hagués donat instruccions a la senyora Lane perquè em lliurés uns determinats paquets a l'hora del te.

Els regals de la mama consistien en:

Un equip de dibuix: paper, llapis, una navalleta per fer-los punta i gomes d'esborrar, tot enginyosament distribuït en una capsula plana de fusta que s'obria formant un cavallet.

Un llibre gruixut titulat *Els significats de les flors. Amb notes sobre els missatges dels admiradors, mocadors, lacre i segells*.

Un llibret molt més prim sobre anagrames.

Encara que jo només sabia dibuixar fins a cert punt, la mare estimulava la poca traça que em veia. Sabia que m'agradava fer esbossos, com també que m'agradava llegir pràcticament qualsevol llibre, sobre qualsevol

2. Literalment, 'el casal del clot de les falgueres'. (N. del t.)

tema (llevat que fos d'anagrames; era conscient que no m'interessaven gaire). Així i tot, m'havia fet aquest petit llibre amb les seves mans, ja que es podien veure clarament els plecs de pàgines cosides, que havia decorat amb delicades flors a l'aquarel·la.

Era obvi que havia estat treballant en aquest regal força temps. No és que no pensés en mi, em vaig repetir per a mi mateixa. Fermament. Diverses vegades al llarg del vespre.

Tot i que no tenia la més petita idea d'on podia ser la mama, esperava que tornés a casa o que enviés un missatge durant la nit. I vaig dormir prou tranquil·lament.

Tanmateix, l'endemà al matí, en Lane va negar amb el cap. No, la senyora de la casa no havia tornat. I no, no se'n sabia res.

A fora feia un dia gris i plujós, com el meu humor, que cada cop era més deficiós.

Després d'esmorzar, vaig tornar a pujar corrents les escales per anar a la meva cambra, un agradable refugi on l'armari, el rentamans, el lligador i tota la resta estaven pintats de blanc amb poncelles roses i blaves, fetes amb plantilla als cantons. «Mobles campestres», en deia la gent, trastos barats, únicament adequats per a criatures, però que m'agradaven. Normalment.

Avui no.

No em podia quedar dins de casa; de fet, ni tan sols podia romandre asseguda, si no era per calçar-me apresadament uns esclops al damunt de les botes. Duia brusa i pantalons de golf, roba còmoda que temps enrere

havia estat dels meus germans grans, i al damunt d'això em vaig posar un impermeable. Tota enfundada en goma, vaig baixar de nou i vaig agafar un paraigua del rebedor. Seguidament vaig sortir per la cuina dient a la senyora Lane:

—Marxo a donar un cop d'ull.

Que estrany; eren les mateixes paraules que, si fa no fa, deia cada dia quan sortia a... buscar coses, tot i que en general no sabia què. El que fos. M'enfilava als arbres per veure què hi trobava: closques de cargol amb franges granats i grogues, penjolls de fruita seca, nius d'ocells. I si trobava un niu de garsa, l'escorcollava buscant sivelles de sabata, trossets de cinta brillant, l'arracada que algú havia perdut. Feia veure que havia desaparegut alguna cosa de gran valor i la buscava...

Només que aquest cop no fingia.

La senyora Lane també sabia que aquest cop era diferent. M'hauria d'haver cridat: «On té el capell, senyoreta Enola?», ja que no m'agradava dur-ne mai. Però la dona no va dir res mentre mirava com marxava.

Sortia a donar una ullada a veure si trobava la mare.

Estava segura que la trobaria.

Així que vaig quedar fora de la vista des de la cuina, em vaig posar a córrer amunt i avall com un perdiguer, buscant qualsevol rastre de la mama. Ahir al matí, com a excepció pel meu aniversari, m'havien deixat fer el ronsa al llit, i per tant no l'havia vist marxar. Així que, suposant que, com de costum, hagués passat hores fent esbossos de plantes i flors, primer la vaig buscar dins la finca Ferndell.

Com que era ella qui dirigia la propietat, a la mama li agradava deixar-ho créixer tot al seu aire. Vaig recórrer els jardins de flors que creixien salvatges, la gespa envaïda per l'argelaga i els esbarzers, les arbredes cobertes de plantes enfiladisses i heura. I mentrestant no parava de ploure en aquell dia tristot.

El vell gos collie, el Reginald, trotava al meu costat fins que es va cansar de mullar-se i va marxar a buscar aixopluc. Quina bestiola més primmirada. Xopa fins als genolls, sabia que jo hauria de fer el mateix, però no podia. El meu neguit havia augmentat, igual que el meu pas, com si em fustigués una nova angoixa. L'angoixa per si la mare era allà fora, estesa a terra, ferida, indisposada o... (una por de la qual no em podia desempallegar del tot, ja que la mama era de tot menys jove) potser amb un atac de cor. Potser havia..., però ni tan sols podia concebre aquesta possibilitat; havia de trobar altres paraules. Expirat. Traspasat. Exhalat el darrer sospir. Marxat amb el pare.

«No. Sisplau».

Qualsevol diria que, com que la mare i jo no estàvem gaire «unides», no m'hauria d'haver afectat gaire la seva desaparició. Però era força al contrari; em sentia aclaparada perquè em semblava que, si li havia passat res dolent, jo en tenia tota la culpa. Sempre em sentia culpable per tot (pel que fos, per respirar) perquè havia nascut indecentment tard a la vida de la mare, com un escàndol, una càrrega, sabeu? I sempre havia comptat amb arreglar les coses quan fos prou gran. Algun dia, esperava,

d'alguna manera, tornaria tan brillant la meua vida que esborraria aquesta ombra de desgràcia.

I llavors, ja m'enteneu, la mare m'estimaria.

Per tant havia de ser viva per força.

I jo l'havia de trobar fos com fos.

Buscant, vaig creuar el bosc on generacions de guineus havien caçat llebres i galls fers; vaig grimpar a la roca coberta de falgueres i en forma de llosa que tapava la gruta que donava nom a la finca: un lloc que m'encantava, però aquell dia no m'hi vaig quedar. Vaig continuar resseguint els límits del parc, on acabava el bosc i començaven els conreus.

I vaig prosseguir la cerca pels camps, perquè la mama hi podia haver anat perfectament amb l'excusa de les flors. En ser massa lluny de la ciutat, als habitants de Ferndell els havia agafat per cultivar campanetes, pensaments i lliris, en comptes de verdures, ja que se'n sortien millor abastint diàriament de flors fresques Covent Garden. Aquí es conreaven rengleres de roses, bancals de margarides, parterres de vistosos clavells i roselles, tot per a Londres. Contemplant els camps de flors, somiava una ciutat preciosa on cada matí minyones somrients posaven rams frescos a totes les cambres de les mansions, on cada vespre dames de l'alta societat i de la reialesa s'empolainaven i es perfumaven, cabells i vestits, amb ranuncles i violetes. Londres, on...

Però avui els acres de flors estaven enfangats per la pluja, i els meus somnis de Londres tan sols es van allargar un sospir o dos abans d'evaporar-se com la boira que

cobria els conreus. Uns conreus vastíssims. De quilòmetres i més quilòmetres.

On era la mare?

Als meus somnis, ja m'enteneu (sobre la mama, no pas sobre Londres), la trobaria, seria una heroïna, i ella em miraria amb agraïment i adoració quan la rescatés.

Però només eren somnis i jo, una ximpleta.

Fins ara tan sols havia buscat en un quart de la finca, sense comptar les terres de conreu. Si la mama estava ferida, es convertiria en fantasma abans que jo la pogués trobar pel meu compte.

Vaig fer mitja volta i vaig tornar al rebedor de la casa.

Allà, en Lane i senyora se'm van abalançar com un parell de tórtoraes al niu; ell em va arrencar l'impermeable, el paraigua i les botes, que tenia ben xops, i ella em va empènyer cap a la cuina perquè entrés i m'escalfés. Tot i que no li pertocava renyar-me, les seves mirades ho deien tot.

—Cal ser beneïta per estar-se sota la pluja tantes hores seguides —va deixar anar, tombada cap a la gran cuina de carbó mentre obria una de les tapes—. Tant és pertànyer al poble baix com a l'aristocràcia. Si s'agafa un refredat, et pot matar igualment. —Això, adreçant-se a la tetera que en aquell moment col·locava als fogons—. La tisi no respecta ni persones ni circumstàncies. —Ara, a la llauna del te. No calia que jo li respongués, ja que no em parlava a mi. No se li hauria permès mai dir-me res per l'estil a mi—. Està molt bé que una persona tingui una mentalitat independent sense que es busqui una

amigdalitis, una pleuresia, una pneumònia o alguna cosa pitjor. —A les tasses. Llavors es va tombar cap a mi i va canviar de to—: Li demano perdó, senyoreta Enola, vol menjar alguna cosa? No vol arrambar la cadira a la cuina?

—Em menjaria una torrada, si de cas. No, no faré cap mos. Se sap res de la mare? —Tot i que ja sabia la resposta (ja que en Lane o la seva senyora m'ho haurien dit de seguida si n'haguessin tingut cap notícia), no em vaig poder estar de preguntar.

—Res, senyoreta. —Es va embolicar les mans amb el davantal com si acotxés un nadó.

Em vaig aixecar.

—Llavors he d'escriure algunes notes.

—Senyoreta Enola, el foc de la biblioteca no està encès. Deixi'm que li porti les coses aquí a la taula, senyoreta.

M'alegrava de no haver de seure a la gran butaca de cuir d'aquella sala lúgubre. La senyora Lane va portar a la cuina calentona paper amb el blasó de la família imprès, el tinter i l'estilogràfica de l'escriptori de la biblioteca, a més de paper assecant.

Sucant la ploma al tinter, vaig escriure unes paraules al paper de color crema per a la policia de la contrada. Els informava que la meva mare semblava haver-se extraviat i els demanava que tinguessin la bondat d'organitzar una partida de cerca per trobar-la.

En acabat, em vaig quedar asseguda pensant: «De debò que ho he de fer?».

Per desgràcia, sí. No ho podia posposar més.

Més pausadament vaig redactar una altra nota, una nota que aviat es transmetria per cable al llarg de quilòmetres per ser impresa per un teletip així:

LADY EUDORIA VERNET HOLMES DESAPAREGUDA DES
D'AHIR STOP AJUDA SISPLAU STOP ENOLA HOLMES

Vaig adreçar aquest telegrama a en Mycroft Holmes, de Pall Mall, Londres.

I també, el mateix missatge, a en Sherlock Holmes, de Baker Street, també a Londres.

Els meus germans.